

е оставилъ потресаещи страници отъ това страхотно време.

По после, въ Търновския край избухва и Велчовата завѣра въ 1835 година, начело съ Велчо Джамджията и Капитанъ Мамарчевъ. Организирани били 10,000 души съ сто байраци. Борбата, обаче, не успѣва.

Пламва въ 1856 година Хаджи Ставревото възстание въ Търновско. Избухва въ Габровско бунтътъ на Капитанъ Никола въ 1862 година . . .

Единъ дълтъгъ низъ отъ борба и борци свидетелствува за нарастналото народно съзнание и повишеното национално чувство за свобода и народностъ.

Ето Христо Войвода отъ Сливенъ, явилъ се въ 1760 година въ Сакаръ планина, завзелъ пжтища и кржстопжтища между Ямболъ и Бургасъ, който пази раята християни и отплаща за робията; ето Дѣдо Млѣчко отъ Калоферъ въ 1820 година, който отплаща на даалиитѣ и отъ върха Марагидикъ юначно брани родъ и родина; ето Алтънъ Стоянъ отъ Котелъ, съ блѣскавата му юнашка премѣна, въ 1820 година съ пушка въ ржка и отборъ дружина отплаща за притѣсненото българско население; ето Гарабчи Георги отъ Ямболъ и Бадакъ Стоянъ, които отмъщаватъ на зли турци. Да изброявамъ ли дѣдо Чоно Войвода, Добре Войвода отъ Сливенъ.